

Arrest

nr. 103 463 van 27 mei 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. BELDERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legde op 3 april 2012 samen met A.T., een in België verblijvende Nederlandse onderdaan, een verklaring tot wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Verzoeker diende, in functie van A.T., op 24 mei 2012 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 november 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 26 november 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.05.2012 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [K.]

Nationaliteit: Marokkaan

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: "de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen". Artikel 40bis, §2, 2° stelt: "als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a)bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden".

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De betrokkene legt volgende documenten voor om de duurzame en stabiele aard van de relatie te staven:

- Verklaringen op eer door derden: Aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, worden ze niet aanvaard als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.

- Foto's: Aangezien de foto's niet digitaal van een datum zijn voorzien, kan niet nagegaan worden wanneer ze genomen zijn. Bijgevolg kunnen de foto's niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.

- Aankoopfacturen: aangezien deze facturen van 19.09.2011 en 25.06.2011 dateren en dus niet voldoen aan de vereisten van artikel 40 die stellen dat 'zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen...' kunnen deze niet aanvaard worden als voldoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.

- 1 E-mail: op basis van 1 e-mail kan me bezwaarlijk stellen dat de relatie bewezen is. Daarenboven dateert deze email van september 2010 waardoor evenmin bewezen is dat betrokkenen elkaar ten minste twee jaar kenden voorafgaand aan de aanvraag.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

In zijn synthesesmemorie verschaft hij volgende toelichting:

“Schending van art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt :

*“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.
Zij moet afdoende zijn. ”*

Art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt :

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ...”

Het feit dat de motivering van de bestuurshandelingen cf. art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen afdoende moet zijn, houdt in dat de motivering draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St., Cools, nr. 42143 van 3 maart 1993; Bulens, nr. 43596 van 30 juni 1993; Flamand, nr. 43782 van 12 juli 1993; Keirseblick, nr. 51142 van 16 januari 1995; Jacques, nr. 51576 van 8 februari 1995; Van Hoorneweder, nr. 52975 van 18 april 1995).

[...]

Volgens art. 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is deze wet slechts van toepassing op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Hieruit volgt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van toepassing is op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit heeft voor verder gevolg dat art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : “de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ...” dient te worden geïnterpreteerd in die zin dat de motivering afdoende moet zijn.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geïnterpreteerd in die zin dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de

motieven van de verwijderingsmaatregelen en de inbreuk op het recht op gezinsleven van de betrokkene :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen" (R.v.St., 25 september 1986, nr. 26.933)

De bestreden beslissing heeft een verstrekkend gevolg voor het gezinsleven van verzoeker, aangezien hij mogelijkerwijze van zijn partner gescheiden zal worden, gezien hij zelf geen recht op verblijf kan doen gelden terwijl zijn partner op grond van haar Nederlandse nationaliteit en haar tewerkstelling in België een verblijfsrecht in België heeft, en niet noodzakelijk een verblijfsrecht in het buitenland, en meer bepaald in het land van herkomst van verzoeker, gezien zij Nederlandse is en in Nederland is geboren.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens dat een afweging is gebeurd tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de ontwrichting van het gezin van verzoeker, terwijl niet door de Belgische autoriteiten kan worden getwijfeld aan het feit dat verzoeker en Mevrouw [T]. een gezin vormen gezien de wijkagent heeft geconstateerd dat zij samenwonen op het adres [...], en verzoeker ook op dit adres is ingeschreven sinds 30 maart 2012 (stuk 3).

Art. 62 van de Vreemdelingenwet wordt dus geschonden door de bestreden beslissing."

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift en zijn synthesesemorie blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Verzoeker kan ook niet voorhouden dat verweerder in de motivering van de bestreden beslissing nader had dienen toe te lichten waarom hij van oordeel was dat deze beslissing geen onevenredige inmenging in zijn gezinsleven uitmaakte, nu in deze beslissing uitdrukkelijk is aangegeven dat verzoeker in gebreke bleef om aan te tonen dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met een in België verblijvende vrouw. Een vreemdeling die, ondanks de uitdrukkelijke vraag hiertoe, er niet in slaagt aan te tonen dat hij een relatie met een duurzaam en stabiel karakter heeft kan immers niet verwachten dat een bestuur een motivering voorziet omtrent de *"ontwrichting van het gezin"*. De door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad van State doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

"Schending van art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Zoals in het eerste middel vermeld hebben de Belgische autoriteiten nooit getwijfeld aan het feit dat verzoeker en zijn partner minstens sedert 30 maart 2012 als gezin samenwonen op het adres [...].

Verzoeker heeft dus ongetwijfeld recht op eerbiediging van zijn gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoeker vormt in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is dus geschonden door de bestreden beslissing.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8, van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkene :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen." (R.v.St., 25 september 1986, nr. 26933)

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar de door verzoeker neergelegde documenten die : volgens de bestreden beslissing niet op afdoende wijze aantonen dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met zijn partner.

Het is niet omdat er onvoldoende bewijzen worden voorgelegd dat het gezin van verzoeker en zijn partner voldoen aan de voorwaarden gedefinieerd in art. 40 bis, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat het geen gezin betreft dat bescherming verdient op basis van art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamen[t]e vrijheden wordt ook om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Verzoeker wenst vooreerst naar voor te brengen dat hij volhardt in de middelen zoals uiteengezet in het gedinginleidend verzoekschrift.

Wat betreft het tweede middel, de schending van art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamen[t]e vrijheden, wenst verzoeker nog het volgende te repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij.

Verwerende partij stipt aan dat de verwerping van verzoekers aanvraag niet tot gevolg heeft dat hij van zijn partner wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren en nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, dat verzoeker verder niet aantoont dat hij zich voor de duur van de

tijdelijke verwijdering niet zou kunnen laten vergezellen van zijn partner, zodat het niet aangetoond zou zijn dat het nagenoeg onmogelijk zou zijn voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden.

Verzoeker brengt hier tegen in dat hij inderdaad met zijn partner naar Marokko kan terugreizen om dan in de Belgische ambassade een verzoek om machtiging tot verblijf op basis van gezinshereniging in de Ambassade in te dienen, doch dat de voorwaarden voor een verblijf op basis van gezinshereniging thans ook vereisen dat de in België verblijvende partner over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt (art. 40 bis § 4, 2° lid van de wet van 15 december 1980), terwijl de partner van verzoeker haar werk in België zal moeten stopzetten om met verzoeker naar Marokko mee te reizen, haar bestaansmiddelen derhalve niet meer voldoende, stabiel en regelmatig zullen zijn, zodat dergelijke situatie het recht op gezinshereniging van verzoeker zal fnuiken.”

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt verzoeker van oordeel te zijn dat het gegeven dat hij niet heeft aangetoond te voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet gestelde criteria niet impliceert dat hij geen gezin vormt met A.T. De Raad merkt op dat verzoeker met deze toelichting evenwel niet aannemelijk maakt dat hij wel degelijk enig gezinsleven in België heeft dat onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling valt. Het gegeven dat verzoeker en A.T. een wettelijk geregistreerd partnerschap hebben afgesloten en dat zij reeds een tijd op hetzelfde adres verblijven, toont op zich evenmin aan dat er een effectief beleefd gezinsleven bestaat dat voldoende hecht is om onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling te vallen.

Daar verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft kan hij niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder zich door de bestreden beslissing te nemen op een niet toelaatbare of onevenredige wijze mengde in de uitoefening van zijn recht op een gezinsleven.

De Raad wijst er daarnaast, ten overvloede, op dat de criteria die door de wetgever in artikel 40bis, § 2, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet zijn opgenomen er duidelijk op gericht zijn vast te stellen dat de relatie waarop een vreemdeling zich beroept om een verblijfsrecht te verkrijgen een duurzaam en stabiel karakter heeft en derhalve losse vriendschapsbanden of prille (liefdes)relaties overstijgt. Het gegeven dat een vreemdeling nalaat om – ondanks de uitdrukkelijke vraag hiertoe – aan te tonen dat hij een duurzame en stabiele relatie, conform de in de Vreemdelingenwet bepaalde criteria heeft, kan door verweerder dan ook in redelijkheid worden beschouwd als een aanwijzing dat de betrokken vreemdeling zich niet kan beroepen op het bestaan van een hecht gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van de motiveringsplicht kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te benadrukken dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Een dergelijke toetsing is trouwens slechts vereist indien er sprake is van een inmenging in het gezinsleven, wat in casu niet blijkt. Zelfs indien immers zou dienen te worden verondersteld dat verzoeker effectief een gezinsleven heeft met A.T., dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Hij beperkt zich tot de stelling dat niet vaststaat dat A.T. in een ander land een verblijfsrecht zal kunnen verwerven, doch maakt niet aannemelijk dat dit niet mogelijk is. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM diende verweerder dan ook geen toetsing door te voeren aan het tweede lid van deze verdragsbepaling.

Tevens moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoeker een nieuwe aanvraag indient om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd of toegelaten en dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK